

Николай Райнов

Каин и Авел

А когато Адонай подари на Адама син, възрадва се Адам и жертва принесе Богу. Но Ева скърбеше още – и Каломан и Каин гледаха нейната горест. Змия на скръб хапеше сърцето им, защото не знаеха по що тъгува тяхната майка. И те се питаха: „Кой е наскърбил оная, която ни е родила? Защо ѝ е тежко? Защо не поглежда тя ни мене, ни тебе, ни малкото ни братче?“ И не можеха да си отговорят. А майка си не дръзваха да попитат, защото знаеха, че – ако запиташ скърбящ човек поради що скърби, – дважд по-тежко ще му стане и няма да ти отговори, па може дори да се разгневи.

И възрасна Евел, стана мъж – и лицето му – бяло като алабастр, стана меко и нежно. Очите му бяха като небесна синина, а косите му – меки и златисти като зряла ръж.

Но слаб беше Евел и силите му – малко; защото бе син на смъртен човек – и чедо на човешка похот.

А Каин бе силен, като исполин, лицето му – изгорено от слънце, носеше цвят на червена пръст. Косата му бе твърда и черна, като крило на гарван, а очите му блестяха, като очите на баща му Сатанаила. Мишците му – силни, като на пъргав звяр, и ръцете му, опърлени от слънцето, имаха цвят на лин, в който се тъпче грозде.

Ала не обичаше Ева сина си Евеля, защото не бе плод на сърцето и, а рожба на сладост и милувки.

А когато минаваше Сатанаил през Едема, говореше думи на сина си Каина. И думите му бяха огнен дъжд. Та закоравя сърцето на Каина, закоравя и умът му.

И неговата мъдрост стана здрава като кедр и ведро като езеро сутрин.

Растяха в Едема две дървета. Едното, слабо на вид, но хубаво, развиваше големи седмоярхи листа и даваше плодове – сини, като сливи.

То бе *Дърво на Живота* и плодовете му бяха горчиви; те засищаха, но не бяха приятни за ядене.

А другото бе широкогранно, високо, със снажно стъбло – и кората му бе гладка. Листата му – дребни и много на брой. А плодовете му бяха едри, червени, като ябълки, и сладки.

То бе *Дърво на Познанието*.

Но Змия се виеше на седем пръстена около него, та не даваше никога да яде. И когато минаваше Сатанаил през Едема, Змията се плъзваше по стъблото, свиваше се на колело и го гледаше покорно с жълтите си

очи.

И приближаваше се Сатанаил, та ядеше от плодовете на дървото.

И когато един ден Врагът на Силния говореше на Каина за онова, що има да стане, за Тайната на Седемте Бездни, за чаровете на Земята и на съкровениите Кръгове под нея, за Черните Властелини на Триъгълника, за душата на сестра му Каломаин, за Вождовете на Гнева и за деветте Алилуийа на Божията Песен – изстъпление нападна Каина. И той прозре скритата замисъл на Иехова и на Сатанаиля, синя мълния озари пещерите на ума му – и той проумя тайния смисъл на казаното от бащата.

И като съзре Сатанаил своя син – мъж по мисъл и левент по мъдрост, – даде му три плода от Дървото на Познанието, но му заръча строго – да ги скрие, та после да ги изяде насаме.

Но щом изяде плода на Познанието, изпадна Каин в тежък сън – и сякаш вампир завая над него кожени крила.

А Каломаин и Евел ходеха, та играеха в Едема. И стигнаха до дървото, под което спеше брат им.

И видяха Каина, заспал дълбоко, а в ръцете му се червенееха двата плода. И почнаха да го будят с весел вик, но дълбок бе сънят му, та не го сепна викът. И взеха му тогава със смях плодовете, та ги занесоха вкъщи.

Адам, отпаднал и стар, на вечерта на своя живот, седеше пред хижата със замислен поглед. Той ги не видя.

А Ева пееше в хижата. И тя се зарадва, като съзря плодовете, защото ги позна. И взе единия плод, та го изяде. Но щом съдвкка и глътна плода, душата и се размъти, тялото и отпадна – и Ева умря.

Майката на Живите бе първият човек на земята, който позна Смъртта. Защото бе познала милувките на Сатанаиля и бе хапнала от плода на Забраненото Дърво.

А Евел и Каломаин не знаеха това, защото не бяха там. Че насаме изяде майка им плода.

И Каломаин, като не знаеше какъв е този плод, запита Евеля.

И каза ѝ Евел:

„Плод на вечна младост е тоя плод. Който яде от него, не ще се сбръчка вовеки лицето му и очите му не ще посърнат, нито косата му ще побелее. Ела – да го изедем!“

И Каломаин изеде плода, но на Евеля не даде. Защото се боеше.

И мъка се роди в душата на Каломаин. И копнеж по волност я завладя. И мрак легна пред нея.

И седем луни трая това.

А когато се изчерпи седмата луна, Каломаин се изгуби. И празни бяха усилията на Каина да я намери. Напусто ходеше от долина в долина да я дири.

И в разселините на жълтите скали всеуе кънтеше плачът на душата му:

„Каломаин, сестро моя! Ела при Каина, та утоли с кротка дума жаждата на сърцето му, болно без тебе!“

Но – всеуе.

Нямаше никъде Каломаин. Нямаше я в златните градини – и цветята не повтаряха песента на нейния глас. Зората изгръваше без нея – и луната не пилееше лъчи по златото на косите ѝ.

Нямаше никъде Каломаин.

И посипа Каин с пепел главата си. И горчиво зариде. И нямаше за него утеха.

Пречули се отведнъж силното сърце под мъката – и под бремето на мудро линеене працияха костите му.

Той чупеше ръце и в грозни въздишки проклинаше земя и небе.

И неговите вопли къртеха скали, а стоновете му избухваха в огнени облаци. Защото бе луд от скръб.

И повика тогава баща си в своето отчаяние. И чу го Сатанаил.

Но думи на укор и слова на обвинение се откъртиха от устата му към Каина.

И рече му Сатанаил:

„Когато ти дадох плодовете – помниш ли? – аз казах, че за тебе ги давам, но ти ги не скри. Остави да ги вземе всеки минавач... – Та тези плодове дават смърт и безумие на оногова, който не би смогнал да ги понесе! И за това, че ти не опази дара на светинята, Каломаин ще бъде завинаги загубена за тебе. – По смъртна жена ще рукне влечението на сърцето ти – и ще потече в пот и кръв твоят живот! Клетва навлече ти върху себе си, роден в ден на клетва и в час на прокоба!“

А Каин слушаше скърбен и в душата му играеше мълния.

...И сбъднаха се дума по дума речите на Сатанаила. Цъфна клетвата като голямо отровно цвете, чийто мирис носи мъчителна смърт.

И обърна се сърцето на Каина към Ада, негова сестра, другата дъщеря на Адама.

Сблазни го нейната бяла гръд – и румените ѝ бедра му сложиха окови. Измами го шумът на полите и – и миризмата на косите ѝ пръсна безумие в кръвта му.

И потърси Каин – да обърне сърцето на Ада към себе си. Защото тя го не обичаше.

И взе Каин зрели овошки, смачка ги, смеси сока им и направи вино от тая смес.

И когато Ада ядеше и пиеше, даде ѝ Каин от виното. Всички го знаеха, че работи земя и събира овощия. Засмя се Ада, взе виното, та услади сърцето си с него. А измамливо бе питието наглед и сладко на вкус.

Опи се Ада, похот цъфна в душата ѝ – и тя се отдаде на брата си Каин.

Обърна се оттогава сърцето и към него. И обикна Ада Каина. Защото целувката му бе пожар и прегръдките му стапяха сърцето.

Но клетвата на Сатанаила съскаше над Каина – и той скоро позна, че се е измамил. Разочарова се той от Ада, дотегнаха му милувките ѝ – и плитка му се видя душата ѝ.

И скоро разбра, че го не тегли вече към нея. Горчив бе хлябът му с Ада – и не пиеше вече разтуха сърцето му в нейните прегръдки.

А напразно плачеше Ада. И всеу го молеше да се върне при нея.

След време се разтвори пак сърцето на Каина, та се разпаля в него пожелание към Сета.

А Сета бе жена на брата му Евеля.

Но твърдо бе сърцето ѝ – твърдо, като ръка на злодеец: не обикна тя Каина, нито поиска да зачуди пламъка на домашното огнище. Защото не я теглеше към грях.

А когато плодовете бяха обрани, небето се размъти и листата закапаха, умря Адам.

И оплакаха го тогава синове и дъщери.

Ридаеха Евел и Сета, плачеха Лина и Ада – и безутешни бяха синовете му и синовете на неговите синове.

Само на Каина бе твърдо сърцето. Че той бе ял от Дървото на Познанието.

Навъсен стоеше Каин, ала не ронеше сълзи. Сухи бяха очите му, защото не рачеше да жали по смъртници и да рони плач по мъртъвци.

А трябваше, по Божия повеля, синовете на Човека да принесат жертва, за да се успокои душата на баща им – и да наследят милостта на Вечния.

И огради жертвеник Евел, та сложи животни за всесъжение пред Господа. Защото бе пастир.

А Каин тури плодове от земята, която работеше. Защото бе земеделец.

И угодна бе пред Саваота жертвата на Евеля, а Каиновата не прие – заради греха, що бе сторил, когато остави Ада, жена си.

Смеси се димът на жертвата Каинова с праха на земята – и пламъкът угасна.

И разгневи се Каин на Господа, та в страшни слова изрече клетви към небето. И намрази Евеля, своя брат – люто го намрази поради жертвата и още поради жена му Сета, която бе някога възлюбил, а тя не беше го обикнала.

И страстно безумие разръфа сърцето на Каина – както буря раздипля тъмни небесни облаци. Защото над него още съскаше клетвата на Сатанаила – и душата му трябваше да се разкъса от страст по смъртна жена.

Черно стана пред очите му, а погледът му се премрежи от страстна мъгла.

И в спомена му се ломеше сладно движение на гола женска снага, а пред погледа му играеше измамливо тяло: – цвете, змия и бяс в едно и също време. И видя Каин, че страстта е страшна.

Твоите абаносови вежди се изгъват надолу плавно и широко – като два черни сърпа, хвърлени върху светлото небе. –

– Сето, сестро моя: пожали ме!

Слънцето мята върху пясъка своите огньове, а моите знойни стъпки Те дирят.

В Твоите движения играе смях – и страст се таи в мрака на очите Ти.

– Сето, сестро моя: пожали ме!

Твоите румени бедра, пълни и кръгли, ме опиват като вино – и златният мъх по снагата Ти буди шемет в моето болно сърце.

– Сето, сестро моя: пожали ме!

Нощта пръска по небето едри звезди, а моите парливи очи Те

дирят.

В Твоите думи кипи гордост – и пламък съска в звъна на гласа Ти.
– Сето, обична моя: пожали ме!

Зачернува ми живота абаносът на Твоите коси, опива ме трандафи-
лът на Твоите устни, заслепява ме златото на Твоята кожа – о, Сето, сес-
тро моя!

Каж ми: – Стъпчи душата си за мене! – Стъпчи душата си! – И аз
ще Те чуя. Каж ми още: – Бога убий за мене! – В сърцето на Вечния
впий нож! – И аз ще Те послушам – о, Сето, сестро моя!

Ти сепна в мене заспалата любов, но си отиде – и аз останах самин.
И с мене остана моята скръб – о, Сето, сестро моя!

Над пожълтелите житни полета се разсипа смехът на Твоята гор-
дост. Над тъмните вълни на замрели потоци се разкърти плачът на сър-
цето ми – о, Сето, сестро моя!

Няма покой за мене!

Няма покой за мене!

И когато една сутрин, призори, Евел излизаше от шатрата, за да
отиде на полето, извика го Каин при себе си – и уби го там.

И отиде при Сета, жената на Евеля – и с ласки я облада. Защото Се-
та мислеше, че Евел е при нея.

А към изгрев-слънце, когато видя Каина, спящ в леглото ѝ, отвърна
се Сета от него в безумна омраза – и с гняв потърси Евеля.

Но не можа да го намери.

И донесоха надвечер в кръв и рани мъжа ѝ, та го сложиха пред пра-
га. И разкъса Сета одеждите си – и косата си изскуба от жал по Евеля.

И прокле Сета Каина с клетви на кръв и омраза: – в Божие име го
прокле – мир да не види.

И чу Елохим думите на Жената – и повика по име Каина. И запита
го къде е брат му.

А Каин рече:

„Мъртвият е при мъртъвците – и неговият дял е с чакалите на пус-
тинята; – комуто трябва – да го дири! Не ме е никой сложил страж на
брата си да бъда...“

И отвърна лице от Господа.

Разгневи се тогава Иехова, та слова на ужас изрече пред Каина.

И закле го мир никога да не види.

„Върви, сине на безумието! Върви по склона на своята проклета пътека! – И нека плодът на твоята кървава ръка окапва, преди да го вкусиш! – *От връх към връх щ е води твоят път* – и дните на твоята скръб не ще имат чет! Не ще те два пъти огрее слънцето на една и съща земя – и зората ще те пъди от пътека на пътека. – Кръвта на брата ти за мъст въстава – и реве към мене за отплата. Истина, истина ти казвам: сърцето ти не ще вкуси покой! – Луната ще оповестява греха ти, а звездите ще разказват за безумието ти! – *От бездна към бездна ще лети твоят дух!* – По върховете ще се мъчиш огън ти да стъкнеш – но бурята ще угасява пламъците му – и ще зъзне душата ти в мрака на Моята жестока клетва! – Върви – и никой не ще посмее да те убие: тежко е да убиеш тогава, който е убил първи път!... Върви – и във вечността ти своето проклетие ще занесеш!“

И разигра се нещо бурно в душата на Каина, той гневно отвърна лице от небето, но думите на клетвата бяха силни – и заковаха се в сърцето му като нажежени клинове.

...И роди Сета от Каина син – и нарече го *Хет*, което значи *Ужас*. Роди и Ада от Каина син – и назова го *Навал*, което значи *Безумец*.

А те бяха и двамината силни, защото бяха потомци на Сатанаиля.

А Каин стана навъсен и страшен. И въглен гореше в сърцето му, а земята пареше петите му – и не можеше да остане в Едема.

Тогава извърна лице на ужас Каин и с презрение изгледа Едема и людете му.

И устрем към нови земи закънтя в сърцето му тогава.

И сбра шъпата си, та я разтвори срещу людете – и остави своите клетви върху Едема.

...Когато зорницата разкъса черни небеса, побегна Каин от Едема и люти слова пламнаха гневно на устните му.

И побегна Каин с разперени пръсти на ръцете – и побегна от Едема.

А зад него се чуваха вопли и стонове – словата на кръвта, която вика...

КРАЙ

© 1912 Николай Райнов

Источник: <http://truden.com>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7507>]